

З 16 по 21 квітня 2015 р. офіційна делегація України на чолі з Головою Національного банку України, до складу якої також входять Міністр фінансів України, Міністр економічного розвитку і торгівлі України, Надзвичайний і Повноважний Посол України в США та представники Національного банку України та Мінфіну, брала участь у весняних зборах керуючих Міжнародного валютного фонду і Світового банку у м. Вашингтон (США).

20 квітня 2015 р. утворено делегацію України для участі у переговорах з МБРР та затверджено Директиви щодо укладення Угоди про позику (Друга позика на політику розвитку). Підписати Угоду уповноважено Міністра економічного розвитку і торгівлі Абромавичуса А. (розпорядження Президента України від 20.04.15 № 431/2015-рп) [2].

На сьогодні портфель проектів Міжнародного банку реконструкції та розвитку складається з 15 інвестиційних та 2 системних проектів на загальну суму близько 3,3 млрд. дол. США, з яких 12 інвестиційних проектів на суму 1,72 млрд. дол. США перебувають на стадії реалізації, а 3 інвестиційні проекти на суму 0,76 млрд. дол. США та 2 системні проекти на суму 0,85 млрд. дол. США перебувають на стадії підготовки.

Список використаних джерел:

1. Співробітництво України з міжнародними фінансовими інституціями [Електронний ресурс] // Сайт Міністерства закордонних справ України : [сайт]. – Режим доступу : <http://mfa.gov.ua>.
2. Співробітництво з міжнародними фінансовими організаціями [Електронний ресурс] // Міністерство фінансів України : [сайт] – Режим доступу : <http://www.minfin.gov.ua/>.
3. Бідник Н.Б. Співпраця України з міжнародними фінансовими організаціями як чинник економічного розвитку держави / Н.Б. Бідник // Науковий вісник НЛТУ України. – 2009. – № 19.3. – С. 153–157.
4. Кабанов В.Г. Діяльність міжнародних фінансових організацій на вітчизняному ринку фінансового капіталу / В.Г. Кабанов // Фінанси України. – 2009. – № 9. – С. 98–107.
5. Савостьяненко М.В. Інвестиційні проекти міжнародних фінансових організацій в Україні / Савостьяненко М.В. // Наукові праці НДФІ. – 2008. – С. 128–137.

Білас В.В.

студентка,

Ужгородський національний університет

ОФШОРНІ ЗОНИ В СИСТЕМІ СВІТОВИХ ФІНАНСОВИХ ЦЕНТРІВ

Сучасний офшорний бізнес дуже складний, в його схемах використовуються як класичні офшори, так і респектабельні країни з високою транспарентністю бізнесу, які дають певні привілеї для нерезидентів. Сьогодні налічується 40–45 класичних офшорів, з урахуванням тісно пов'язаних з ними держав їх загальне число зростає до 100. А це майже половина держав світу.

Більшість офшорів це острівні держави або невеликі країни, що дає змогу досить ефективно використовувати механізм лібералізації податкового режиму для підвищення інвестиційної привабливості країни та безпосереднього притоку прямих іноземних інвестицій [1, с. 39].

Фактично всі великі американські та європейські банки мають дочірні структури в офшорних зонах. В одному тільки Делавері формально зареєстровано 43 % всіх компаній, акції яких котируються на Нью-Йоркській фондовій біржі.

Сьогодні, за даними ОЕСР світова система банківського офшору приховує 11,5 трлн. дол. США [2].

Але найбільш цікавим є те, що загальна територія офшорів складає лише 0,223 % суші, але в них розміщено 17 % всіх банківських вкладів і формально зареєстровано 29 % активів заможних людей планети.

Таблиця

Країни-лідери за обсягом ВВП на одного жителя, 2013 р. [3, с. 327]

Місце	Країна	ВВП на одного жителя, тис. дол.
1	Ліхтенштейн	118,0
2	Катар	103,5
3	Люксембург	81,1
4	Бермудські острови	69,9
5	Кувейт	57,4
6	Острів Джерсі	57,0
7	Норвегія	55,2
8	Бруней	53,1
9	Сінгапур	52,0
10	США	47,0
11	Ірландія	46,2
12	Острів Гернсі	44,6
13	Кайманові острови	43,8
14	Гонконг	43,8
15	Андора	42,5
16	Сан Маріно	41,9
17	Швейцарія	40,9
18	Нідерланди	40,3
19	ОАЕ	40,0
20	Ісландія	39,9

Як результат, жителі офшорних територій за обсягом ВВП на особу конкурують з жителями потужних держав-експортерів нафти – Катару, Кувейту чи Норвегії.

Офшорне підприємництво є ефективним засобом підвищення прибутковості міжнародних господарських операцій, оскільки дозволяє економити значні суми на сплаті податків. Саме це, а також майже повна відсутність у податкових гаванях державного контролю за діяльністю підприємств із офшорним статусом, обумовили їх поширення у бізнесовій практиці підприємців усіх країн світу. Міжнародна фінансова статистика засвідчила той факт, що сьогодні на офшорний сектор у світовій економіці припадає 20 % усіх обсягів банківських операцій, до 7 % світової торгівлі товарами й послугами, тоді як безподаткові території населяє близько 0,4 % людства, господарство офшорних зон дає лише 0,7 % світового ВВП [4, с. 257].

Створено індустрію офшорних фінансових установ, яка щорічно обслуговує до трьох чвертей фінансових потоків світу. Деякі з цих фінансових центрів конкурують за обсягами закумульованих активів з Лондоном, Нью-Йорком і Токіо.

Отже, на сучасному рівні розвитку економіки, офшорний бізнес став регулятором цін експортно – імпортних контрактів, передачі устаткування в лізинг, стабілізації платежів.

Окремі юрисдикції, включаючи офшорні, ведуть конкурентну боротьбу, насамперед, у сфері лібералізації оподаткування і умов розвитку бізнесу [5, с. 19].

Про значення офшорного бізнесу досі тривають суперечки в сучасній економіці. Та незважаючи на це, в світі збільшується число компаній, які користуються безподатковими режимами. Найбільший приріст спостерігається в тих офшорних юрисдикціях, які швидше пристосувалися до нових умов, стали прозорішими і готові брати участь в обміні інформацією з державними органами зацікавлених країн. Не залишається сумнівів, що офшорний бізнес в майбутньому збереже серйозний вплив на розвиток світової економіки.

Список використаних джерел:

1. Аксьонов Д. Можливості сучасного офшорного бізнесу / Д. Аксьонов // Фінансовий ринок України. – 2009. – № 11. – С. 38–41.
2. Офшорні зони світу [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.conceptconsult.ru/offshore/compare/>.
3. Костюнина Г.М., Буглай В.Б., Платонова И.Н., Баронов В.И. Офшорный бизнес во внешнеэкономической деятельности. – НИЦ Инфра-М. – М., 2014. – 352 с.
4. Хейфец Б.А. Оффшорные юрисдикции в глобальной и национальной экономике / Б.А. Хейфец. – М. : Экономика, 2010. – 335 с.
5. Косе Д.Д. Місце правового режиму оподаткування офшорної території у сфері регулювання економічних відносин / Д.Д. Косе // Часопис Київського університету права. – 2008. – № 1. – С. 18–23.

Коваль Н.М.

студент,

Львівський університет бізнесу та права

КЛЮЧОВІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНОГО РУХУ ТОВАРІВ

Визначальною зовнішньою ознакою існування світового ринку (СР) виступає переміщення товарів та послуг між державами (країнами).

Міжнародна торгівля (МТ) – сфера міжнародних товарно-грошових відносин, що є сукупністю зовнішньої торгівлі (ЗТ) усіх держав світу на основі міжнародного поділу праці (МПП). Обсяг МТ характеризується динамікою показників експорту, імпорту товарів і послуг, їх відношенням до ВВП (визначає відкритість економіки). Експорт та імпорт – 1) ключові поняття, які характеризують міжнародний рух товарів; 2) використовуються для всебічного аналізу МТ та для практичних потреб. Торговельне сальдо та торговий оборот – мають більш вужче значення як аналітичне, так і практичне (рис.1) [1, с. 610, 618; 2, с. 38; 3, с. 10; 4, с. 201; 5; 6, с. 12]. Графічне зображення балансу попиту і пропозиції на СР подано на рис. 1.

Отже, підтримуючи думку проф. Козика В. В. та ін. [5], СР – сфера сталих товарно-грошових відносин між державами, які базуються на МПП та ін. факторів виробництва. СР проявляється через МТ, яка: 1) є сукупністю ЗТ усіх держав світу;